

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3510205000
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3510205000.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: B.. N. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., E. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 24. marca 2015 č. k. 10C/21/2011-1369, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia odvolacím súdom rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Žalobkyňu zaviazal nahradit' žalovanému trovy konania v sume 304,88 eur titulom cestovného, do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. V rozhodnutí konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému zaplata sumy 29.874,526 eur titulom náhrady škody a sumy 165.969,59 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. V priebehu konania požiadala o zmenu žalobného návrhu a domáhala sa zaplata sumy 337.182,38 eur titulom náhrady škody a sumy 165.969,50 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. V rámci záverečného návrhu právne prekvalifikovala svoj nárok z náhrady škody na ušlý zisk. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, preto súd skôr, ako sa začal zaoberať meritom veci, zaoberal sa námietkou premlčania a dospel k záveru, že v časti rozšírenia žalobného návrhu o 307.307,854 eur titulom náhrady ušlého zisku je námietka premlčania dôvodná. V časti uplatneného ušlého zisku sa právo žalobkyne na náhradu škody začalo premlčavať najneskôr od 23.03.2007, t. j. od momentu, kedy sa mala dozvedieť, že dôvodom neprideľovania nových prípadov je začatie trestného stíhania voči jej osobe. Premlčacia doba neplynula počas 6 mesiacov predbežného prerokovania návrhu (od 04.03.2008 do 04.09.2008), v zmysle § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., teda premlčacia doba nároku na zaplata 307.307,854 eur uplynula dňa 23.09.2010. Keďže žalobkyňa rozšírila svoj návrh až podaním zo dňa 30.05.2011, jej nárok je v tejto časti premlčaný. V tejto súvislosti dodal, že nárok na ušlý zisk do dnešného dňa nebol ani predbežne prerokovaný a ako škoda bol uplatnený len v rozsahu 29.841,33 eur.

2. Pri posudzovaní zvyšku nároku na ušlý zisk vo výške 29.874,526 eur z titulu, že žalobkyňa nedostávala nové prípady (exekučné tituly) z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania, konštatoval, že v konaní sa nepreukázalo, že dôvodom pre neprideľovanie exekučných prípadov bolo vznesenie obvinenia voči žalobkyne, keď túto skutočnosť nepotvrdil žiaden z vypočutých svedkov, ktorí pracovali alebo pracujú na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Trenčíne. Z obsahu Zmluvy o vykonávaní exekúcie zo dňa 26.8.2005, uzavretej medzi žalobkyňou ako súdnym exekútorom a Krajským riaditeľstvom Policajného

zboru v Trenčíne ako oprávneným vyplýva, že právo na pridelovanie prípadov bolo v dispozičnom oprávnení oprávneného, teda na pridelovanie prípadov nebol právny nárok. Ak sa KR PZ v Trenčíne rozhodlo nepridelovať nové prípady žalobkyňi z akéhokoľvek dôvodu, týmto postupom neporušilo žiadny právny predpis ani ustanovenie zmluvy. Z týchto dôvodov uzavrel, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno, keď nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi domnelým porušením práva alebo povinnosti a vznikom ušlého zisku. Dodal, že žalobkyňa ani pri samotnom výpočte výšky ušlého zisku nevychádzala z pravdivých údajov, keď tvrdila, že jej bolo pridelených k 21.02.2007 celkom 1303 exekučných titulov a stratu na zárobku si uplatnila za obdobie od júna 2007 do mája 2017. Z prehľadu predloženého KR PZ v Trenčíne totiž vyplynulo, že žalobkyňi bolo do konca roku 2007 priložených len 419 prípadov (zvyšné prípady boli pridelované synovi žalobkyne ako exekútorovi), pričom od 01.07.2011 sa nové prípady (blokové pokuty ako exekučné tituly) ani nevymáhajú prostredníctvom exekútorov. Takýto postup žalobkyne označil za špekulatívny, bez právneho základu so zisťným úmyslom získať prostredníctvom súdu neoprávnený majetkový prospech.

3. K uplatnenému nároku ďalej uviedol, že v súvislosti so zastavením trestného stíhania sú orgány činné v trestnom konaní zo zákona oprávnené vyhodnotiť zistené skutočnosti a právne ich kvalifikovať, či sú splnené podmienky pre začatie trestného konania, vznesenie obvinenia a postupovať v súlade s právnymi predpismi. V danej veci bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie na základe záväzného pokynu okresného prokurátora. Vznesenie obvinenia dňa 19.02.2007 obsahovalo tvrdené skutočnosti a orgán činný v trestnom konaní, teda policajný zbor konal v súlade s právnymi predpismi, keď posudzoval všetko, čo vyšlo v konaní najavo spôsobom, ktorý v žiadnom prípade nenasvedčuje na protiprávne konanie. Ak tento orgán v lehotách určených zákonom a v súlade s právnymi predpismi posudzoval zistené skutočnosti určeným spôsobom bez toho, aby sa dopustil protiprávneho konania, nie je možné považovať tento postup za nesprávny úradný postup a potom v dôsledku takéhoto postupu nemohla vzniknúť škoda. Z dokazovania vyplynulo, že trestné stíhanie bolo začaté dňa 19.02.2007 a na pokyn prokurátora bolo zastavené dňa 02.04.2007, teda 42 dní žalobkyňa čelila trestnému stíhaniu. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň to znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia. Žalobkyňi teda vzniklo právo na náhradu škody, ktorú si však v rámci tohto konania neuplatnila, resp. nepreukázala. Do úvahy by pripadali najmä trovy obhajoby, vecné náklady, ušlý zisk preukazovaný v príčinnej súvislosti s napr. pozastavením exekučnej činnosti a podobne.

4. Vo veci nároku na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 165.969,59 eur uviedol, že tu je potrebné vychádzať zo zákonnej úpravy platnej do 31.08.2008, nakoľko zásah do práv žalobkyne sa udial od februára 2007 do apríla 2007. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojoľnú; súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadostučinenie podľa prvého odseku ust. § 17 Zák. č. 514/2003 nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne. V danej veci súd dospel k záveru, že vzhľadom na postavenie žalobkyne a okolnosti prípadu nie sú splnené zákonné požiadavky na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Postavenie žalobkyne ako exekútora v spoločnosti nie je vnímané pozitívne, čo dosvedčuje aj vypočutý kolega B.. Y. Y.. Je tiež potrebné vziať do úvahy, že polícia konala na pokyn prokurátora, teda nekonala svojoľne, bez právneho základu. Za najpodstatnejšiu okolnosť pre nepriznanie nemajetkovej ujmy však uviedol dĺžku nezákonného zásahu, ktorý trval len 40 dní, za ktorý čas ani nedošlo k pozastaveniu exekučnej činnosti žalobkyne. Žalobkyňa nepredložila súdu žiadnu hodnovernú štatistiku, z ktorej by bolo zrejmé, že došlo všeobecne k výraznému poklesu nových prípadov (exekučných titulov) v rozhodnom období, resp., že došlo k dramatickému zníženiu obratu výnosov žalobkyne z exekučnej činnosti. Okrem toho svedok M.. P. E. vypovedal, že publicita správ o trestnom stíhaní žalobkyne bola nízka a média ju neprebrali. Ďalej uviedol, že ak žalobkyňa v konaní preukazovala, že je osoba s nižším prahom citlivosti vnímania vlastného negatívneho postavenia v spoločnosti, táto okolnosť by sa prejavila nielen vo vzťahu k najbližšiemu okoliu, ale prejavila by sa aj na zdravotnom stave žalobkyne. Žalobkyňa nepreukázala, že v súvislosti s trestným stíhaním vyhľadala zdravotnú pomoc, resp. užívala lieky na lekársky predpis. Uviedol, že je prirodzené, že trestné stíhanie voči akejkoľvek osobe s právnickým vzdelaním je možné považovať za veľmi citeľné a nepríjemné (za týmto účelom vypovedala najbližšia rodina žalobkyne, resp. kolegovia z právnického prostredia), automaticky to však nezakladá nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nemajetková ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti, v dôsledku morálneho utrpenia v

prípade vznesenia obvinenia v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo neskôr zastavené. V danom prípade náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy žalobkyne (morálnej ujmy) je adekvátne, vzhľadom na okolnosti prípadu riešiť inou formou zadosťučinenie, a to napríklad verejným ospravedlnením, uverejnením zastavenia trestného stíhania a stručného znenia odôvodnenia a podobne. Keďže toto žalobkyňa nežiadala, súd návrh žalobkyne na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ako nedôvodný zamietol.

5. V tejto súvislosti uviedol, že informovanie médií prostredníctvom hovorca Krajského riaditeľstva nie je možné subsumovať pod nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, pretože hovorca policajného zboru nie je v postavení vyšetrovateľa alebo povereného orgánu PZ ako to predpokladá § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Hovorca polície zabezpečuje komunikáciu polície s verejnosťou a médiami. Nesprávny úradný postup je nevyhnutné vždy odvodzovať od konkrétneho procesného právneho predpisu a pritom musí byť z vykonaného dokazovania zrejmé, že na základe tohto predpisu došlo k porušeniu práva alebo zanedbaniu povinnosti orgánov verejnej správy. Ak sa žalobkyňa mienila domáhať preskúmania postupu hovorca PZ, jej žalobný návrh mal smerovať na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko na podklade policajnej zvodky boli v médiách zverejnené informácie o trestnom stíhaní žalobkyne a bolo možné uvažovať o možných zásahoch do osobnostných práv žalobkyne. Žalovaný nemôže byť zodpovedný za informácie, ktoré zverejnili médiá, nakoľko nemá žiaden dosah nad tým, čo a akým spôsobom bolo v médiách zverejnené a ďalej na strane žalovaného by chýbala aj pasívna vecná legitímácia, pretože hovorca PZ nie je zamestnancom žalovaného, ale Krajského riaditeľstva PZ. Žaloba by v tomto prípade teda musela smerovať voči inému subjektu.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

7. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo napadnutý rozsudok zruší v niektorej časti vo vzťahu k niektorému z nárokov a v rozsahu zrušenia vráti späť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Ako odvolací dôvod uviedla ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p.. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ uviedla, že tento odvolací dôvod uplatňuje z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, keď napriek opätovne rozsiahlemu odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je možné dospieť k záveru, že toto zodpovedá ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Súd prvej inštancie najmä nevysvetlil zrozumiteľne vo svojom odôvodnení, ako sa vyporiadal s ustanoveniami trestného poriadku (§ 193 ods. 1 písm. c/ a § 189 ods. 1) a konštatoval, že sa orgán činný v trestnom konaní nedopustil protiprávneho konania - vydania nezákonného uznesenia. Rozhodnutie o vznesení obvinenia v danej veci je pritom potrebné považovať za nezákonné nie preto, že dňa 16.04.2007 bolo trestné stíhanie vo veci zastavené, ale preto, že toto uznesenie ako nezákonné bolo zrušené rozhodnutím prokurátora. Nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia ďalej videla v tom, že nie je možné z neho zistiť, čo je obsah výpovedí jednotlivých svedkov a čo sú skutkové závery, keď súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu považuje výpovede zamestnancov KR PZ za vierohodnejšie ako výpovede svedkov, ktorí potvrdzovali ňou uvádzané skutočnosti o dôvode neprideľovania jej návrhov na začatie exekúcií zo strany KR PZ Trenčín. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ uviedla, že odôvodnenie súdu prvej inštancie zodpovedá odôvodneniu uvedenému v prvom rozsudku súdu prvého stupňa, a teda súd prvej inštancie sa neriadil v súlade s ust. § 226 O.s.p. právnym názorom odvolacieho súdu, a to ani vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia, ani vo vzťahu k nedostatku zodpovednosti žalovaného za zverejnenie informácií zasahujúcich do osobnostných práv žalobkyne. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ O.s.p. uviedla, že súd prvej inštancie opäť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nesprístupnil spôsob, akým hodnotil vykonané dôkazy. Súd opätovne bez bližšieho zdôvodnenia konštatuje, že žalovaný nezodpovedá za postup hovorkyne KR PZ v Trenčíne; neexistuje však právny dôvod, pre ktorý by činnosť KR PZ prostredníctvom jeho hovorkyne, ktorá bola nesprávnym úradným postupom, mala byť vyňatá z pod ust. zák. č. 514/2003 Z. z.. Vyslovila názor, že v priebehu konania bolo nepochybne zistené, že prezumpcia neviny poskytnutím tlačovej správy KR PZ o jej trestnom stíhaní bola zásadným spôsobom porušená, keď nielen použité výrazy o tom, že protiprávnym spôsobom zabezpečila výkon exekúcie tak, že exekvovala finančné prostriedky prikázaním pohľadávky z účtov spoločností, ktoré nemali záväzky voči oprávneným subjektom, ktoré v exekučnom konaní zastupovala a že iste zdravotnej poisťovni spôsobila svojim konaním škodu za

viac ako 21.000.000,- Sk, ktoré jednoznačne konštatuje protiprávnosť jej konania zastupovaním akýchsi oprávnených v exekučnom konaní a spôsobením škody zdravotnej poisťovni, porušili jej prezumpciu neviny, ale aj údaje v nej ju umožnili jednoznačne identifikovať. Samotná skutočnosť trestného stíhania bez ohľadu na to, či je človek s právnickým alebo bez právnického vzdelania pôsobí nepredstaviteľne skľučujúco a znepokojujúco a bez ohľadu na to, že sama vie, že sa nedopustila žiadneho protiprávneho konania, u ľudí bez právnického vzdelania, ktorých je väčšina, ktorí nerozlišujú medzi vznesením obvinenia a vinou, nemožno očakávať pochybnosť o tom, že sa na základe zverejnených informácií mala skutočne protiprávneho konania dopustiť. Súd prvej inštancie pochybil aj vo vzťahu k záveru, že nepreukázala existenciu škody v podobe ušlého zisku, keď ušlý zisk vo všeobecnosti nie je možné považovať za hodnotu, na ktorú by mal poškodený nárok, ale stratu "očakávaného prínosu", nie zaručeného prínosu. V kontexte uvedeného nie je preto relevantné opakované tvrdenie žalovaného, že nemala nárok na pridelovanie návrhov Krajským riaditeľstvom PZ v Trenčíne na základe Zmluvy o vykonávaní exekúcie zo dňa 26.08.2005. Podstatné je, ako postupoval KR PZ v Trenčíne po uzatvorení tejto zmluvy až do vydania uznesenia o vznesení obvinenia a ako postupoval po vydaní označeného rozhodnutia. K súdom akceptovanej námietke premlčania uviedla, že pokiaľ súd prihliadol na námietku premlčania, dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keďže ona ani v čase 19.02.2007, kedy bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, ani dňa 23.03.2007 nemohla vedieť o tom, aký ušlý zisk jej vznikne, teda že v dôsledku jej trestného stíhania KR PZ v Trenčíne jej natrvalo prestane (s výnimkou 116 vecí v roku 2012) pridelovať veci na vymáhanie v exekúcii.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom zopakoval argumentáciu uplatnenú v konaní pred súdom prvej inštancie.

9. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 19.októbra 2016 č.k.17Co/897/2015-1433 rozsudok súd prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Na základe podaného dovolania Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 18.júla 2018 č.k. 5Cdo/112/2018 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd nedoručil vyjadrenie k odvolaniu žalobkyni.

11. Po doručení vyjadrenia žalobkyni žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného uviedla, že žalovaný vo svojom vyjadrení neuvádza žiadne svoje argumenty, ktorými by reagoval na konkrétne časti odvolania. Opätovne poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie nezahrnul do odôvodnenia svojho rozsudku jeho obligatórnu časť, a to hodnotenie dôkazov. Ďalej uviedla, že zotrúva na svojich odvolacích argumentoch, osobitne v súvislosti s nárokom na zaplatenie ušlého zisku a náhradu nemajetkovej ujmy poukázala na ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie NS SR sp.zn. 5MCdo 1/2001 z 29.10.2012, z ktorých vyplýva, že ušlý zisk je nárok vyjadrujúci stratu „očakávaného“ a nie zaručeného prínosu. Uviedla, že rovnako v časti podania žalovaného týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy nenašla nič, čo by oslabilo opodstatnenosť jej odvolacích argumentov. Nad rámec odvolania a vyjadrenia žalovaného dala do pozornosti odvolacieho súdu, že nálezom sp.zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 7.7.2016 Ústavný súd SR zrušil rozsudok KS v Trenčíne sp.zn. 19Co 928/2014 zo dňa 18.2.2015, ktorým bol potvrdený rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 7C/89/2010 zo dňa 21.9.2011, kde ústavný súd dospel k záveru, že štát musí niesť zodpovednosť za zásah do práv sťažovateľky, ktorým bol záväzný pokyn na vznesenie obvinenia a to bez ohľadu na to, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie; podstatné je to, či sa ich pôvodné podozrenie potvrdilo. Vyslovila názor, že uvedený názor ústavného súdu možno nepochybné vzťahnúť aj na prejednávanú vec.

12. Žalovaný v duplike uviedol, že podľa jeho názoru súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zistil skutkový a právny stav v dostatočnom rozsahu pre meritórne rozhodnutie, na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie následne dostatočne odôvodnil. K nálezu Ústavného súdu SR, na ktorý žalobkyňa poukazovala vo svojej replike uviedol, že v uvedenej veci nie je účastníkom konania a teda nemá informácie ani prístup k spisovému materiálu. Pokiaľ však žalobkyňa tvrdí, že sa týka tej istej trestnej veci, javí sa, že ide o totožný nárok žalobkyne, a preto z opatrnosti namieta prekážku litispedencie.

13. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP) a zistil, že nie sú dané dôvody na zmenu napadnutého rozhodnutia podľa ust.

§ 188 CSP ani na jeho zrušenie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a/ až d/ CSP, ale že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

14. V prvom rade, keďže žalovaný v duplike k odvolaniu žalobkyne vzniesol námietku litispedencie, odvolací súd sa zaoberal vznesenou námietkou litispedencie.

15. Podľa § 159 CSP začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré začalo neskôr.

16. Prekážka litispedencie patrí medzi tzv. negatívne procesné podmienky a vyjadruje, že o tom istom predmete a medzi tými istými osobami nemôže byť konanie začaté na tom istom alebo inom súde. Vyžaduje teda totožnosť strán a totožnosť predmetu konania.

17. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že konanie, na ktoré poukázala žalobkyňa v replike k odvolaniu, vedené na KS v Trenčíne pôvodne pod sp.zn. 19Co/928/2014 (po náleze ústavného súdu zo dňa 7.7.2016 pod sp.zn. 19Co/470/2016), sa síce týka totožných strán (v oboch prípadoch vystupuje na jednej strane žalobkyne a na druhej strane Slovenská republika, v mene ktorej však koná vždy iný orgán štátnej moci), avšak ide o rozdielne nároky. V konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 19Co/470/2016 sa žalobkyňa domáha náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho vo vydaní záväzného pokynu prokurátorom Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 17.01.2007, sp. zn. 5 Pv 572/05-32 na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, zatiaľ čo v konaní, ktoré bolo vedené na Krajskom súde v Trenčíne pod sp.zn. 17Co/894/2015 (po zrušení rozhodnutia NS SR je vedené pod sp.zn. 17Co/6/2019), sa domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy jednak z nezákonného rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne, UJaKP, Odboru všeobecnej kriminality, 1. oddelenia vyšetrovania, pracovisko Nové Mesto nad Váhom sp.zn. ČVS:ORP-142/01-OVK-TN-2007 zo dňa 19.2.2007, jednak z nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v oznámení, vykonanom prostredníctvom hovorkyne Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne. Jedná sa tak podľa názoru odvolacieho súdu o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy uplatnené z rozdielnych nárokov, preto v súdnej veci nevidel prekážku litispedencie, z ktorého dôvodu žalobu vecne prejednal.

18. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP (predtým ust. § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.).

19. V prejednávanej veci žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p..

20. Odvolanie proti rozsudku bolo možné v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) odôvodniť tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., medzi ktoré podľa § 221 ods. 1 písm. f/ patril dôvod, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ktorý uplatňuje vo svojom odvolaní žalobkyňa. Opodstatnenosť tohto uplatneného dôvodu videla v tom, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie ani po jeho zrušení odvolacím súdom opätovne nemá atribúty náležite odôvodneného rozhodnutia v zmysle vtedy platného procesného predpisu, a to § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 220 ods. 2 CSP). Žalobkyňa ďalej uplatnila dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teraz § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorého opodstatnenosť videla v tom, že súd prvej inštancie sa neriadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom rozhodnutí.

21. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že uplatnené odvolacie námietky žalobkyne nie sú dôvodné.

22. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu

by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94). Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto ("každý") domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (III. ÚS 7/08).

23. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

24. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

25. Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

26. Odôvodnenie rozsudku súdu podľa úpravy účinnej v čase rozhodovania súdu prvej inštancie muselo teda mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musel vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musel byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku bolo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu muselo byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné pre uvedenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia.

27. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré nebolo možné žalobe vyhovieť. Odvolací súd preskúmaním dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., platného a účinného v čase vydania rozhodnutia). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

28. Taktiež odvolací súd nezistil, že by sa súd prvej inštancie neriadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Odvolací súd v predchádzajúcom konaní zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie uznesením zo dňa 18.12.2013 č. k. 17Co/222/2012-1245 najmä z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď označil za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že neboli splnené zákonné predpoklady na nárok žalobkyne z nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. keď súd prvej inštancie vtedy vyslovil právny názor, že uznesenie o začatí trestného stíhania nenadobudlo právoplatnosť, preto žiadne účinky vykonateľnosti s ním nemohli byť spájané, pre ktorý dôvod uplatnený nárok na náhradu škody v tejto časti zamietol. Ďalším dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie bola skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal hodnotenie vykonaných dôkazov, preto nemohol dospieť k vyslovenému skutkovému a právnemu záveru, uvedenému v odôvodnení jeho rozhodnutia, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala príčinnú súvislosť medzi neprideľovaním jej návrhov na vykonanie exekúcií a vznesením obvinenia. Preskúmaním nového rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie postupoval v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, zaujal správny záver, že žalobkyni by v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia v zásade patrilo právo na náhradu škody a zaoberal sa aj hodnotením vykonaného dokazovania vo vzťahu k uplatneným nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, preto tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie sa neriadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, nebolo dôvodné.

29. Preto odvolací súd uplatnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p., ktoré v súčasnosti možno subsumovať pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP, nepovažoval za dôvodné.

30. Žalobkyňa ďalej v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p..

31. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (totožný s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP), jeho nedostatok spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (totožný s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

32. Preskúmaním odvolací súd nezistil opodstatnenosť ani týchto uplatnených odvolacích dôvodov.

33. V danom konaní sa žalobkyňa domáhala nárokov na náhradu majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy, spôsobenej jej nezákonným rozhodnutím, ako aj nesprávnym úradným postupom žalovaného, a to podľa zák. č. 514/2003 Z. z..

34. Podľa § 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinného v čase začatia trestného stíhania žalobkyne, tento zákon upravuje a/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, b/ zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "Územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi Územnej samosprávy pri výkone samosprávy, c/ predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

35. Podľa § 2 cit. zákona na účely tohto zákona

a/ výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b/ orgán verejnej moci je

- štátny orgán,
- orgán územnej samosprávy,
- verejnoprávna inštitúcia,
- orgán záujmovej samosprávy,
- fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

36. Podľa § 3 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d/ nesprávny úradným postupom.

37. Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

38. Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

39. Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

40. Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

41. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 cit. zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví, alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6 mesiacov.

42. Keďže žalobkyňa si uplatnila nároky v danej veci podľa § 3 ods. 1 písm. a/ a písm. d/ cit. zákona, bolo potrebné v prvom rade sa vysporiadať s tým, či je daná zodpovednosť žalovaného, teda či došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávne úradnému postupu.

43. Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

44. Podľa § 6 ods. 3 veta prvá cit. zákona ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku.

45. Pokiaľ sa jedná o zodpovednosť žalovaného za nezákonné rozhodnutie, v preskúmvanej veci sa žalobkyňa domáha náhrady škody z nezákonného rozhodnutia - uznesenia vydaného vyšetrovateľkou Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne sp.zn. ČVS:ORP-142/01-OVK-TN-2007 zo dňa 19.02.2007 - ktorým bolo začaté trestné stíhanie žalobkyne pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Išlo o rozhodnutie, ktoré bolo vykonateľné bez ohľadu na jeho právoplatnosť, preto v zmysle cit. ust. § 6 ods. 3 veta prvá zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení sa žalobkyňa mohla domáhať uplatnenia náhrady škody spôsobenej takýmto rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Z. z., i keď toto rozhodnutie bolo zrušené na základe riadneho opravného prostriedku. Keďže citované uznesenie vydané vyšetrovateľkou Okresného riaditeľstva PZ v Trenčíne bolo dňa 23.03.2007 uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. 1KPt 481/2003 zrušené a následne uznesením OR PZ v Trenčíne, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odboru všeobecnej kriminality, pracovisko Nové Mesto nad Váhom č. ČVS:ORP-142/01-OVK-TN-2007 zo dňa 16.04.2007 bolo trestné stíhanie žalobkyne zastavené, žalobkyňi nepochybne vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Preto právny záver súdu prvej inštancie, že žalobkyňi v zásade patrí právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, bol správny.

46. Ďalej sa potom súd prvej inštancie správne zaoberal tým, či žalobkyňi v dôsledku vydaného nezákonného rozhodnutia podľa § 5 ods. 1 cit. zákona vzniklo právo na náhradu škody v rozsahu uvedenom v § 17 cit. zákona. Správne uviedol, že pokiaľ ide o skutočnú škodu, túto si žalobkyňa v konaní neuplatnila - išlo by najmä o trovy obhajoby, vecné náklady a podobne. Pokiaľ ide o uplatnený ušlý zisk, tiež správne poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa pôvodne v konaní pred súdom žiadala priznať titulom

škody sumu 29.874,526 eur a tento svoj návrh rozšírila až dňa 30.05.2011 o sumu 307.307,854 eur, pričom svoj nárok právne prekvalifikovala z nároku na náhradu škody na nárok na zaplatenie ušlého zisku. Keďže v konaní bola žalovaným vznesená námietka premlčania v časti rozšíreného návrhu, správne sa súd prvej inštancie najskôr zaoberal vznesenou námietkou premlčania a dospel k správne mu záveru, že v tejto časti je nárok žalobkyne premlčaný. Vykonaným dokazovaním bolo totiž preukázané, že žalobkyňa sa najneskôr dňa 22.02.2007 dozvedela o tom, že návrhy na vykonanie exekúcie v zmysle uzatvorenej Zmluvy o vykonávaní exekúcie zo dňa 26.08.2005 jej zo strany KR PZ v Trenčíne naďalej nebudú prideľované. Jej právo na náhradu škody sa potom v zmysle ust. § 19 zák.č. 514/2003 Z.z. premlčalo za 3 roky odo dňa, keď sa žalobkyňa dozvedela o škode; s prihliadnutím k tomu, že premlčacia doba neplynula počas 6 mesiacov predbežného prerokovania nároku (od 04.03.2008 do 04.09.2008), v zmysle § 19 zák. č. 514/2003 Z. z. premlčacia doba pri nároku o zaplatenie 307.307,854 eur potom uplynula dňa 23.09.2010. Keďže žalobkyňa rozšírila svoj návrh až podaním zo dňa 30.05.2011, záver súdu prvej inštancie, že nárok žalobkyne je v tejto časti premlčaný, považoval potom odvolací súd za správny. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že v čase, keď bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, a ani dňa 23.03.2007 nemohla vedieť o tom, aký ušlý zisk jej vznikne, teda že v dôsledku jej trestného stíhania jej KR PZ v Trenčíne natrvalo prestane prideľovať veci na vymáhanie v exekúcii, toto tvrdenie bolo v konaní vyvrátené samotnou žalobkyňou a výsluchom svedka M.. T.. T. Z., ktorí v konaní uviedli, že o skutočnosti, že žalobkyňi nebudú ďalej prideľované nové prípady, sa dozvedeli najneskôr dňa 22.02.2007. Možno tak uzavrieť, že uvedeného dňa sa žalobkyňa dozvedela o škode v zmysle cit. ustanovenia § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., keď uvedeného dňa už vzhľadom k tejto získanej informácii a predchádzajúcemu počtu prideľovaných vecí vedela vyčísliť stratu očakávaného prínosu.

47. Predovšetkým však treba uviesť, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom žalobkyňou tvrdeného ušlého zisku, keď ani rozsiahlym vykonaným dokazovaním sa nepodarilo jednoznačne preukázať, že Krajské riaditeľstvo PZ v Trenčíne neprideľovalo žalobkyňi na vymáhanie nové prípady na základe uzatvorenej Zmluvy o vykonávaní exekúcie zo dňa 26.08.2005 práve z dôvodu, že bolo voči nej začaté trestné stíhanie v danej veci. Súd prvej inštancie v tomto smere vykonal dokazovanie výsluchom množstva svedkov, pričom z týchto výsluchov jednoznačné závery o skutočnostiach, tvrdených žalobkyňou, nevyplynuli. V posudzovanej veci tak chýbal jeden zo základných predpokladov pre zodpovednosť za uplatnenú škodu, preto nárok žalovanej na zaplatenie tvrdeného ušlého zisku, ako aj nemajetkovej ujmy z nezákonného rozhodnutia žalovaného, bol súdom prvej inštancie správne zamietnutý.

48. Žalobkyňa sa ďalej domáhala náhrady škody (ušlého zisku) a zaplatenia nemajetkovej ujmy aj z nesprávneho úradného postupu žalovaného, ktorý videla v tom, že konaním hovorkyne KR PZ v Trenčíne bola porušená prezumpcia nevinoty.

49. Podľa § 9 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

50. Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

51. Zákon č. 514/2003 explicitne nedefinuje pojem "nesprávny úradný postup". Z obsahu tohto pojmu ale vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie (nečinnosť) príslušného orgánu (nevykonávanie úradného postupu), porušenie povinnosti uskutočniť úkon, alebo vydať určité rozhodnutie v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

52. V preskúmvanej veci sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobu žalobkyne je potrebné zamietnúť aj v časti, v ktorej sa domáhala náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v poskytnutí vyjadrenia hovorkyne Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne prostredníctvom tzv. "zvodky" médiám o tom, že žalobkyňa konala protiprávnym spôsobom, keď po oboznámení sa s aktuálnou rozhodovacou činnosťou súdov sa odvolací súd priklonil k záveru, konštatovanom súdom prvej inštancie, že žalobkyňa, pokiaľ sa mienila domáhať preskúmania postupu hovorkyne KR PZ v Trenčíne, mala sa domáhať ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a taktiež, že na strane žalovaného chýba pasívna vecná legitímácia. K otázke pasívnej legitímácie štátu pri ochrane osobnosti už zaujal Najvyšší súd SR svoje stanovisko v niekoľkých rozhodnutiach (napr. 3Cdo 201/2007 z 30.7.2008, 6Cdo 149/2011 z 26.9.2012, 3Cdo/131/2017 z 17.10.2018), najmä však v rozhodnutí z 30. septembra 2014 sp.zn. 7 Cdo 126/2013, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2015, kde Najvyšší súd SR dospel k stanovisku, že v konaní o ochranu osobnosti fyzickej osoby, do ktorej bolo zasiahnuté nepravdivou informáciou poskytnutou médiám hovorcom ústredného orgánu štátnej správy je pasívne vecne legitimovaný ústredný orgán štátnej správy, ktorého je hovorcom, nie Slovenská republika. Vzhľadom na ustálenú súdnu prax v tejto otázke, odvolací súd nemal dôvod sa od nej odkloniť.

53. Súd prvej inštancie preto správne aj uplatnené nároky žalobkyne z nesprávneho úradného postupu žalovaného zamietol.

54. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

55. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho nepriznal, nakoľko žalovaný si náhradu týchto trov neuplatnil a trovy odvolacieho konania mu nevyplývajú ani z obsahu spisu.

56. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).